

kloakkerne i en miljømæssig forsvarlig stand, herunder at sikre den nødvendige vedligeholdelse/fornyelse af kloakkerne. Såfremt der forekommer uregelmæssigheder i kloakkerne, er kommunalbestyrelsen således også pligtig til at udbedre disse.

Amtsrådene har tilsynet med de offentlige spildevandsanlæg. Det er ikke nærmere defineret i lovgivningen, hvornår amtsrådene er forpligtede til at reagere på uregelmæssigheder eller manglende vedligeholdelse. Men generelt kan det siges, at hvis et amtsråd bliver opmærksom på uregelmæssigheder, der medfører en utilsigtet påvirkning af det omgivne miljø, så vil amtsrådet skulle følge uregelmæssigheden op over for den pågældende ansvarlige kommunalbestyrelse.

Amtsrådet har flere indgrebsmuligheder såsom indskærpelse, påbud eller i yderste konsekvens politianmeldelse eller selvhjælpshandling.

I praksis har amternes tilsyn været koncentreret om udledningerne fra renseanlæg, hvor de nævnte mulige indgreb er set praktiseret, dog kun sjældent selvhjælpshandlinger. Når det drejer sig om kloakker i opland til renseanlæg, sker der knap så ofte indgriben fra amternes side; bortset fra indgreb over for overløb fra kloakker og over for f.eks. pumper, der har medført uacceptable lugtgener for de omkringboende.

Endelig skal det nævnes, at såfremt en grundejer påføres gener som følge af uregelmæssigheder i drift af kloakker, vil kommunen efter omstændighederne kunne ifalde erstatningsansvar overfor grundejeren.«

Spm. nr. S 50

Til skatteministeren (6/10 98) af:
Gyda Kongsted (V):

»Vil ministeren redegøre for, hvor mange penge der bliver opkrævet som grønne afgifter i 1999 (jf. finanslovsforslaget), og via hvilke afgifter disse bliver opkrævet, samt hvorledes disse penge bliver tilbageført til dels erhvervslivet dels »miljøet«?»

Begrundelse

Såvel miljø- og energiministeren som statsministeren gav ved indførelsen af de grønne afgifter og ved senere lejligheder udtryk for, at hensigten med afgifterne var en tilbageføring til dels erhvervslivet dels »miljøet«.

Svar (21/10 98)

Skatteministeren (Ole Stavad):

I vedlagte oversigt er vist provenuet af grønne afgifter efter FFL 1999. Grønne afgifter er her defineret som afgifter, der bidrager til realiseringen af regeringens miljømål. Afgifterne kan også samtidig varetage andre hensyn, herunder fiskale- og sundhedspolitiske mv.

Grønne afgifter bidrager til at realisere miljømålsætningerne ved at påvirke adfærden i en mindre miljøbelastende retning.

Om en afgift er grøn eller ej, afhænger således ikke af, hvad provenuet anvendes til.

Provenuet af alle skatter og afgifter indgår normalt i det almindelige statsbudget. Udgifterne til de forskellige områder herunder miljøområdet dækkes af statsbudgettet, hvor der sker en prioritering mellem de forskellige udgiftsområder efter behov og hensigtsmæssigheden af udgifterne.

De grønne afgifter aflaster andre finansieringskilder for det offentlige. Hvis det vurderes, at forbrug af en vare påfører omgivelserne miljøgener for x kr. pr. kg. og afgiften fastsættes i overensstemmelse hermed, vil den grønne afgift bevirke, at forurenere kommer til at betale svarende til de ofre de påfører andre. I praksis er det nærmest umuligt at føre provenuet tilbage til dem, der har gener ved forureningen, hvorfor man lader provenuet tilfalde det offentlige. Ofrene får dermed indirekte en lettelse svarende til, at de ikke vil skulle betale helt så meget i skat som ellers.

Om man på samme område, hvor afgiften er indført, også skal afholde udgifter, må bero på den effekt tilskud måtte have. Hvis tilskud har en stor effekt, der i øvrigt ikke kan nås gennem afgifterne isoleret set, kan man argumentere for, at der skal bevilliges store tilskud og omvendt. Afgifterne er gode til via markedet at koncentrere indsatsen der, hvor nedbringelse af miljøbelastningen kan ske for færrest omkostninger for samfundet. Hvis afgiftsgrundlaget er lig miljøbelastningen, og satsen svarer til omkost-